

Predikan Midfastosöndagen 20260315 kl. 10

Allhelgonakyrkan, Helsingborg

Psalmer: Psalmförslag 102, därefter psalmerna 137, 157, 258:1-4, (689), 298 och Litanian 700:1 och körsång, bl a Panis angelicus (änglarnas bröd) med Carpe Diem.

Texter: Ordspråksboken 9:1-6, Första Korinthierbrevet 10:1-6 och Johannes 6:48-59.

På bussen häromdagen satt två ungdomar bakom mig och pratade med varandra. Jag blev nyfiken och överhörde vad de sade till varandra.

Överhörde är ett ord som låter bättre än tjuvlyssnade, vilket ju var det jag gjorde. Men, jag bestämde mig nästan omedelbart att byta plats i bussen om de kom in på något känsligt i det samtalsämne de höll på med. De talade nämligen om kyrkan, och jag förstod att de var konfirmander – men inte härifrån.

Plötsligt så säger en av ungdomarna att namnen på söndagarna är så konstiga i kyrkan, och så nämnde de några roliga söndagsnamn, och småskattade lite, men väldigt snällt. Och jag höll med dem – i mitt inre alltså – om att det finns många udda ord inom vårt kyrkoliv.

Den andra konfirmanden sade då att namnet på söndagen som nu kommer, Midfastosöndagen verkligen är vackert, och att man ju när man säger ordet Midfasto riktigt känner att nu har vi kommit halvvägs och nu är hälften kvar.

Båda pratade sedan litet om alla känslor man har när man är mitt i något och resonerade litet över det här med "mitt i något", alltså att ha varit med om något ett tag, veta att nu är det pausen i mitten, och sedan kommer lika mycket till. Båda reflekterade de över att mycket i livet är just så. Både i relationer, i skolan och i ens eget känslö- och yrkesliv.

Själv kom jag ihåg att den här söndagen också kallas för Glädjesöndagen eller Brödsöndagen och att det då verkligen är en alldeles speciell söndag. En söndag

med långa svåra textavsnitt ur evangelisten Johannes i samtliga tre årgångar i evangelieboken. Texter fyllda av symboler, olika lager av betydelser och dubbeltydigheter och hänvisningar och alluderingar till både frälsningshistorien, befrielsen ur Egypten och profeterna, och faktiskt också på något sätt tidsmässigt framåt i tiden i evigheten.

För Johannes texter pekar nämligen alltid långt bak i historien, och ibland till och med till tiden, eller vad man ska kalla den, före historien – då Jesus före sin existens och som Guds Ord, både var Guds tanke inne i Gud och ordet som utgår från Guds väsen för att ge liv åt skapelsen.

Samtidigt är de tre texterna från Johannes fyllda av hänvisningar till de tecken som Jesus just då gör runt sin hembygd och i byarna han vandrar genom. Ena dagen mättar han hungriga människor med bröd, alltså flera tusen människor med några få bröd – och nästa dag när han vet att nyheten om att han gjort detta har spritt sig till massa människor, ja då kallar han sig för Livets bröd, som inte bara stillar magens hunger utan livets hunger, och ger evigt liv. Smart.

Johannes skrev ju sitt evangelium några årtionden efter Jesu uppståndelse – och då hade som vi vet kyrkan kommit igång, och man samlades till bön och nattvard, alltså mässa. Och det är faktiskt så att vissa av de formuleringar som man använde i mässan smög sig in i Johannes beskrivningar i dagens text från Johannesevangeliets sjätte kapitel över vad Jesus sade. Liturgiska formuleringar togs in i den framväxande bibeltexten kort sagt.

Så kan man väl inte göra, kan man ju tänka om man är litet fyrkantig och ordentlig, och visst kan man reagera mot att Johannes eller någon av hans medförfattare på det sättet lade in vissa centrala saker från den senare historien i beskrivningen av vad Jesus gjorde och sade i början av sin verksamhet.

Men, det fantastiska är att de människor som var med Jesus när han mättade hungriga människor, med bara några få bröd, var samma människor som hörde

Jesus säga att han var Livets bröd, och som trodde på det, och sedan efter uppståndelsen mötte honom i mässan, i nattvarden.

För så är det, måltiden i gudstjänsten, när brödet delas är det sätt som vi allra bäst, och tätast möter Jesus på.

Mässan är platsen för mötet mellan dig och Jesus. Mässan är platsen för busskonfirmanderna som kände att det behövs en paus mitt i allt som händer, en rastplats för att sedan ta itu med andra halvleken av det som behöver göras i den värld som Jesus föddes till, levde i, dog för, och uppstod till.

Genom mötet i mässan vill Jesus forma världen till en bra plats för alla människor, för djur och växter, nu och i framtiden.

Där vi möter Jesus är Gud närvarande, de två åker alltid i samma buss nämligen. Och Jesus sade det om och om igen, att han och Gud är ett, och Jesus gav tecken på det, visade det i möten med grupper av människor och med enskilda människor.

- Ta del av mig och ta del av det Gud står för och lovar dig, det var det Jesus Visheten menade när han (kanske tänkte på änglarnas bröd och) sade: Ät mig!